

N:o 73.

Af herr **A. G. Jönsson** i *Mårarp*, om upphäfvande af gällande lagstiftning angående morgongåfva.

Giftermålsbalkens 9 kap. från 2 till och med 7 paragraf handlar om kvinnans rätt att före vigsel till äktenskap få morgongåfva utfäst.

Det medgifves villigt, att då detta stadgande infördes i giftermålsbalken giltiga skäl funnos för dess tillämpning.

Qvinnans rätt var då i många afseenden långt undanskjuten. Hon var då i både socialt och borgerligt afseende långt ringare lottad än mannen, hvilken senare var berättigad att gent emot qvinna erhålla dubbel arfsrätt. Det omyndighetstillstånd, under hvilket hon var bunden, hindrade henne i en sjelfständig verksamhet och tvingade henne att framlefva sitt lif under beroendets rätt ofta stränga välde. Att under sådana förhållanden en ringa förmån under form af morgongåfva tillerkändes barnlös enka var ju ett tidsenligt billighetsskäl. En sundare uppfattning af individens rätt, en humanare rigtning på det sociala området hafva dock redan betydligt förbättrat qvinnans ställning, och både opinionen och lagstiftningen arbeta i syfte att vidare bereda qvinnan utvägar till oberoende och sjelfständighet. Mig synes alltså tiden vara inne att afskaffa bestämmelsen om morgongåfva, helst som lagen om äktenskapsförord samt testamente erbjuder tillräckliga utvägar för alla till myndig ålder komma att mera klokt och bestämdt ordna om sin förmögenhet eller qvarlåtenskap. Såsom motiv för motionen vill jag särskildt fästa uppmärksamheten på svårigheten att skifta ett sterbhus' egendom, då sådana fall inträffa, om hvilka stadgas i 5 § af ofvannämnda kap., att, om ej lösören räcka till

det bestämda gåfvobeloppet, befintlig fastighet då skall enka tilldelas, hvilken hon eger så länge hon är ogift till sin förmån bruka, dock med skyldighet att hålla hus och jord vid magt. Att en mängd oregelbundenheter samt anledning till missnöje och rättegångar deraf blifva en följd, är uppenbart.

På grund af hvad jag anfört yrkar jag,

att 2 till och med 7 §§ giftermålsbalken måtte afskaffas samt ärfdabalkens 12 kap. 3 § och öfriga lagrum, som med frågan hafva sammanhang, undergå den förändring, som för syftets vinnande anses nödvändig.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 28 januari 1888.

A. G. Jönsson
från Kronobergs län.

N:o 74.

Af herr **M. Andersson** i Löfhult, om ändring i gällande lagstiftning rörande ränta å försträckningar i penningar.

Det är allmänt bekant att den svenska industrien, såväl jordbruk som fabriker och handtverkerier, för närvarande arbetar under ogynnsamma konjunkturer och har svårt för att kunna bestå i den stora konkurrensen med utlandet, ty utlandet arbetar under gynnsammare förhållanden, såsom blidare klimat, låg ränta på anläggnings-, drift- och förlagskostnader.